

роднитѣ си домове: виждатъ облаци отъ черъ гжстъ димъ, езици отъ зловещи огньове се извиватъ къмъ небето. Градоветъ и селата горятъ... Пълчищата на Сюлейманъ паша зловещо настѣпватъ откъмъ Чирпанъ. Повечето отъ селата и цѣлиятъ градъ Стара Загора сж въ пламъци! Турската войска иде бѣгомъ, тя гори кжщитѣ, избива мжжетѣ, унищожава българския народъ. Защо? Защото... иска да се освободи.

И отървалитѣ се отъ турския ятаганъ и куршумъ българи, стари и млади, мжже и жени, бѣгатъ стремглаво къмъ Балкана. Но той е голъ, пустъ, безводенъ, безъ сѣнка. А мжченицитѣ бѣжанци умиратъ за капка вода и за малко сѣнка. Бѣгатъ тѣ и капятъ по пжтищата. И съ нечувани мжки се изкачватъ по стрѣмнитѣ и каменисти висини, докато най-сетне прехвърлятъ неговото вѣтровито било, за да търсятъ подслонъ, хлѣбъ и помощ отъ братята си въ Северна България.

Сюлейманъ върви; не, той тича съ ордитѣ си. Подъ негова команда сж 35—40,000 турски войници, черкези и башибозуци. Той иде чакъ отъ Херцеговина и не се смѣта уморенъ. Минава презъ Казанлъкъ, стига до последното село Шипка, сграбчва го и го ограбва. Шипченци, стари пазители на прохода, съ своитѣ чевръсти, дребни кончета и муленца, бѣгомъ изпѣплюватъ нагоре, по кози пжтеки, въ стрѣмната планина и избѣгватъ кървавия ножъ на врага. Немилостивиятъ неприятель смѣта съ бързитѣ си движения и съ свирепостъта си да обърка пжтищата, по които се движатъ злочеститѣ бѣжанци и животни, да се зашеметятъ всички. Да стане страшно безредие, безъ да могатъ да вървятъ хората, нито да се запазятъ. И тогава... то-